

MAMA

I

Er was een warboel van nare dromen – iemand die met een hamer liep te zwaaien en hem achternazat door gangen waaraan geen einde leek te komen, een lift die uit zichzelf werkte, heggen in de vorm van dieren die tot leven kwamen en hem insloten – en ten slotte was er één heldere gedachte: *ik wou dat ik dood was*.

Dan Torrance deed zijn ogen open. Zonlicht schoot door zijn ogen zijn pijnlijke hoofd in en dreigde zijn hersenen in brand te steken. De kater aller katers. Zijn hele gezicht bonkte. Zijn neusgaten zaten verstopt, op een piepklein speldenprikje aan de linkerkant na, waar nog een klein beetje lucht door naar binnen kwam. Links? Nee, het was rechts. Hij kon door zijn mond ademen, maar dan proefde hij de gore nasmaak van whisky en sigaretten. Zijn maag was een loden bal, vol met alles wat slecht voor hem was. Een *katerbuik*, had een drinkmaatje van hem dat ellendige gevoel ooit genoemd. Wie? Hij wist het niet meer. Hij was al blij dat hij nog wist hoe hij zelf heette.

Luid gesnurk naast hem. Dan draaide zijn hoofd opzij, hoewel zijn nek hevig protesteerde en er een nieuwe steek van pijn door zijn slaap schoot. Hij deed zijn ogen weer open, maar niet heel ver; niet weer die felle zon, alsjeblieft. Nog niet. Hij lag op een kale matras op een kale vloer. Naast hem lag een naakte vrouw languit op haar rug. Dan keek omlaag en zag dat hij zelf ook poedelnaakt was.

Ze heet... Dolores? Nee. Debbie? Dat komt er meer bij in de buurt, maar nog niet helemaal–

Deenie. Deenie heette ze. Hij had haar ontmoet in een bar die

de Milky Way heette en het was allemaal heel grappig geweest tot dat...

Hij kon het zich niet herinneren en één blik op zijn handen – allebei opgezet, de knokkels van de rechterhand geschaafd en vol geronnen bloed – deed hem besluiten dat hij het zich ook niet wilde herinneren. Wat maakte het ook uit? Het basisscenario veranderde nooit. Hij werd dronken, iemand maakte een foute opmerking en wat volgde waren chaos en een kroeggevecht. Er zat een gevaarlijke hond in zijn hoofd. In nuchtere toestand kon hij die goed aan de riem houden. Zodra hij ging drinken, verdween de riem. *Vroeg of laat vermoord ik iemand.* Voor hetzelfde geld had hij dat gisteravond al gedaan.

Hé Dien, laat me je poesje eens zien.

Had hij dat werkelijk gezegd? Hij vreesde met grote vreeze dat dit inderdaad het geval was. Hij begon zich weer wat te herinneren en zelfs dat kleine beetje was al te veel. *Eightball* spelen. Proberen de keu wat extra spin mee te geven en de bal regelrecht van de tafel schieten, waarna dat ellendige volgekalkte rotding rollend en stuiterend recht op de jukebox afging waaruit – wat anders? – countrymuziek schalde. Hij meende zich Joe Diffie te herinneren. Waarom had hij die bal zo verschrikkelijk fout gestoten? Omdat hij dronken was en omdat Deenie achter hem stond en omdat Deenie vlak onder de rand van de tafel in zijn kruis stond te knijpen en omdat hij zich voor haar stond uit te sloven. Gewoon gezellig. Maar toen was die gozer met die Case-pet en dat opzichtige zijden cowboyoverhemd gaan lachen en dat was niet handig van hem geweest.

Chaos en een kroeggevecht.

Dan raakte zijn mond aan en voelde kleine dikke worstjes waar nog normale lippen hadden gezeten toen hij gisterenmiddag die cheque had verzilverd en met iets meer dan vijfhonderd piek in zijn broekzak naar buiten was gelopen.

In elk geval heb ik al mijn tanden nog–

Opeens draaide zijn maag om. Hij boerde een mondvul zure smurrie op die naar whisky smaakte en slikte hem weer in. Hij brandde in zijn slokdarm. Hij rolde van het matras op zijn knieën, kwam moeizaam overeind en wankelde toen de kamer een trage

tango begon te doen. Hij had een ontzettende kater, barstende koppijn, zijn maag zat vol met alle goedkope rotzooi die hij er gisteravond in had gestopt om de drank aan te stampen... maar hij was ook nog steeds dronken.

Hij raapte zijn onderbroek van de vloer en liep ermee de slaapkamer uit. Hij liep niet echt mank, maar ontzag duidelijk zijn linkerbeen. Hij had een vage herinnering – een die hopelijk nooit zou aanscherpen – aan de Case-cowboy die een stoel in zijn richting smiet. Dat was het moment waarop hij en Dien-laat-mij-je-poesje-nog-eens-zien waren vertrokken, niet echt rennend, maar wel schaterend van de lach.

Zijn ongelukkige maag begon weer te draaien. Ditmaal vergezeld van een gevoel alsof een hand met een gladde rubber handschoen er heel hard in kneep. Dat bracht de hele reeks kotsreacties op gang: de zurige lucht van hardgekookte eieren in een grote glazen pot, de smaak van uitgebakken spekzwoerd met barbecuesmaak, de aanblik van frietjes die verzopen in een bloedbad van ketchup. Alle troep die hij gisteravond tussen de whisky door naar binnen had gewerkt. Hij stond op het punt om over zijn nek te gaan, maar de beelden bleven maar komen, ronddraaiend als een soort nachtmerrieachtig prijzenrad in een spelshow.

Wat hebben we voor onze volgende kandidaat, Johnny? Nou, Bob, voor hem hebben we een lekker groot bord VETTE SARDIENTJES!

Het toilet bevond zich aan de andere kant van een kort gangetje. De deur stond open en de wc-bril omhoog. Dan dook erop af, viel op zijn knieën en spuugde een enorme stroom bruingele smurrie boven op een drijvende drol. Hij wendde zijn blik af, tastte naar de spoelknop, vond hem en drukte hem in. Het water begon te stromen, maar het bijbehorende geluid van weglopend water bleef uit. Hij keek weer in de pot en zag iets verontrustends: de drol, waarschijnlijk een van hemzelf, dreef op een zee van half verteerde kroegsnacks steeds hoger, in de richting van de nat gepiste rand van de toiletpot. Vlak voordat de pot zou overstromen en daarmee de banale gruwelen van deze ochtend compleet zou maken, schoot er iets door in de afvoer en spoelde het hele zootje weg. Dan gaf nogmaals over, en zakte toen op zijn hurken, met zijn rug tegen de

muur van het toilet en zijn bonkende hoofd omlaag, wachtend tot het reservoir weer was volgelopen zodat hij nog een keer kon doorspoelen.

Nooit meer. Ik zweer het. Nooit meer drinken, nooit meer naar de kroeg, nooit meer knokken. Het was de honderdste keer dat hij zich dit heilig voornam. Of de duizendste.

Eén ding stond vast: hij moest weg uit deze stad, anders zat hij straks in de problemen. En hij sloot niet uit dat het *ernstige* problemen zouden zijn.

Johnny, wat hebben we voor de grote prijswinnaar van vandaag? Bob, dat is twee jaar achter de tralies voor openlijke geweldpleging!

En... het publiek in de studio gaat helemaal uit z'n dak.

Het waterreservoir van het toilet had het luidruchtige vulproces beëindigd. Hij wilde al op de knop drukken om De Katerbuik, Deel Twee, weg te spoelen, maar aarzelde toen hij terugkeek in het zwarte gat van zijn kortetermijngeheugen. Wist hij zijn eigen naam? Ja! Daniel Anthony Torrance. Wist hij de naam van het grietje dat in de kamer hiernaast lag te snurken? Ja! Deenie. Haar achternaam wist hij niet, maar die had ze hem waarschijnlijk niet verteld. Wist hij de naam van de huidige president?

Tot Dans grote schrik wist hij die niet meteen. De man had een ouderwets elviskapsel en speelde saxofoon – behoorlijk slecht trouwens. Maar zijn naam...?

Weet je eigenlijk wel waar je bent?

Cleveland? Charleston? Een van die twee.

Toen hij het toilet doorspoelde, schoot de naam van de president hem opeens met grote helderheid te binnen. En Dan was niet in Cleveland en ook niet in Charleston. Hij was in Wilmington, North Carolina. Hij werkte als verpleeghulp in het Grace of Mary Hospital. Of liever gezegd: dat *hád* hij gedaan. Het was tijd om te verkassen. Als hij ergens anders was, ergens waar het *goed* was, kon hij misschien wel ophouden met drinken en opnieuw beginnen.

Hij stond op en keek in de spiegel. De schade was niet zo erg als hij had gevreesd. Zijn neus was gezwollen, maar niet gebroken – dat dacht hij althans niet. Korsten opgedroogd bloed boven zijn

dikke bovenlip. Er zat een blauwe plek op zijn rechterjukbeen (de Case-cowboy was linkshandig geweest) met de bloedige afdruk van een ring precies in het midden. Een tweede blauwe plek, een grote, was zich aan het ontwikkelen in de holte van zijn linkerschouder. Die, zo meende hij zich te herinneren, was afkomstig van een biljartkeu.

Hij keek in het medicijnkastje. Tussen de tubes make-up en allerlei flesjes vrij verkrijgbare medicijnen vond hij drie flesjes die op recept waren voorgeschreven. Het eerste was Diflucan, meestal voorgeschreven voor schimmelinfecties. Hij was blij dat hij besneden was. Het tweede was Darvon Comp 65. Hij maakte het open, zag een stuk of zes capsules en stopte er drie in zijn zak om later nog eens naar te kijken. Het laatste was Fioricet en dat flesje zat – gelukkig – nog bijna vol. Hij slikte er drie met koud water. Over de wasbak bukken maakte zijn hoofdpijn erger dan ooit, maar hij hoopte snel op te knappen. Fioricet, bedoeld voor migraine en spanningshoofdpijnen, was een gegarandeerde katerkiller. Nou ja... zo goed als gegarandeerd.

Hij wilde het kastje al dichtdoen, maar keek toch nog wat verder. Hij schoof wat van de rommel opzij. Geen anticonceptiering. Misschien zat hij in haar tasje. Dat hoopte hij maar, want hij had geen condoom bij zich gehad. Als hij haar had geneukt – en ook al wist hij het niet zeker, dat leek hem wel waarschijnlijk – was het zonder bescherming gebeurd.

Hij trok zijn onderbroek aan en schuifelde terug naar de slaapkamer. In de deuropening bleef hij even staan kijken naar de vrouw die hem gisteravond mee naar huis had genomen. Ze lag met gespreide armen en benen, zodat je alles zag. Gisteravond had ze eruitgezien als de godin van het vrije westen in haar korte leren rokje en kurksandalen, haar minuscule topje en haar grote oorknoppen. Vanmorgen zag hij het uitgezakte bleke vlees van een beginnende drankbuik en de onderkin die onder de eerste begon te groeien.

Hij zag nog iets ergers: ze was bij nader inzien geen vrouw. Waarschijnlijk niet minderjarig (alstublieft God, laat haar niet minderjarig zijn), maar zeker niet ouder dan twintig en misschien zelfs dat niet. Aan een van de muren, beangstigend kinderlijk, hing een pos-

ter van Kiss met een vuurspuwende Gene Simmons. Aan een andere muur hing er een van een schattig poesje dat met grote angstogen aan een boomtak hing. HANG IN THERE, BABY, adviseerde deze poster.

Hij moest hier weg.

Hun kleren lagen op een hoopje aan het voeteneinde van het matras. Hij haalde zijn t-shirt onder haar slipje vandaan, trok het over zijn hoofd en stapte in zijn spijkerbroek. Met de gulp halfdicht, bevroor hij toen hij merkte dat zijn linker broekzak veel platter was dan toen hij de vorige middag zijn cheque was wezen innen.

Nee. Dat kan niet.

Zijn hoofd, dat net een heel klein beetje beter was gaan voelen, begon weer te bonken toen zijn hartslag opliep en toen hij zijn hand in de zak stak, haalde hij er niets anders uit dan een briefje van tien en twee tandenstokers, waarvan er een in het gevoelige vlees onder de nagel van zijn wijsvinger prikte. Hij merkte het amper.

Wij hebben niet voor vijfhonderd dollar gedronken. Dat bestaat niet. Als we zoveel hadden gedronken, waren we dood geweest.

Zijn portefeuille zat nog op zijn plek in zijn heupzak. Hij haalde hem tevoorschijn, tegen beter weten in, maar helaas. Hij moest op een gegeven moment het briefje van tien dat hij er altijd in had zitten in de zak aan de voorkant van zijn spijkerbroek hebben gestopt. Daar konden zakkenrollers er minder goed bij, maar dat leek achteraf een lachertje.

Hij keek naar het snurkende, wijdbeens uitgestrekte vrouw-meisje op het matras en wilde naar haar toe lopen om haar wakker te schudden en te vragen wat ze verdomme met zijn geld had gedaan. Maar als zij het had gejat, waarom had ze hem dan mee naar huis genomen? En was er niet nog iets anders gebeurd? Hadden ze na het verlaten van de Milky Way niet nog een avontuur beleefd? Nu zijn hoofd wat helderder begon te worden, meende hij zich vaag te herinneren dat ze een taxi naar het station hadden genomen.

Ik ken een kerel die daar veel te vinden is, schatje.

Had zij dat werkelijk gezegd, of beeldde hij zich dat maar in?

Dat heeft ze echt gezegd. Ik ben nu in Wilmington, Bill Clinton is de president en we zijn naar het station gegaan. Waar inderdaad een kerel was. Zo een die het liefst zakendoet in de herentoiletten, vooral wanneer de klant een enigszins verbouwd gezicht heeft. Toen hij me vroeg wie me zo had toegetakeld, antwoordde ik...

‘Dat hem dat geen sodemieter aanging,’ mompelde Dan.

Toen ze samen naar binnen gingen was Dan van plan geweest een gram te kopen om zijn vriendinnetje tevreden te houden, meer niet, en dan alleen nog als het niet voor de helft Manitol was. Deenie mocht dan een voorliefde hebben voor coke, hij had dat niet. Anacin voor de rijken, had hij het eens horen noemen, en hij was verre van rijk. Maar toen was er iemand uit een van de hokjes gekomen. Een type zakenman met een diplomatenkoffertje in zijn hand. En toen meneer de Zakenman bij een van de kranen zijn handen ging wassen, had Dan vliegen over zijn gezicht zien krioelen.

Doodsvliegen. Meneer de Zakenman was bijna dood, alleen wist hij het nog niet.

In plaats van een beetje, wist hij vrij zeker dat hij heel veel had genomen. Maar misschien was hij op het laatste moment toch wel van gedachten veranderd. Dat was niet onmogelijk; hij kon zich maar zo weinig herinneren.

Maar die vliegen herinner ik me wel.

Ja, die herinnerde hij zich. Drank onderdrukte het licht, sloeg het buiten bewustzijn, maar hij wist eigenlijk niet of die vliegen wel bij het licht hoorden. Die kwamen toch wel, of hij nu gedronken had of niet.

Hij dacht weer: *Ik moet hier weg.*

Hij dacht weer: *Ik wou dat ik dood was.*

2

Deenie maakte een zacht snurkgeluidje en draaide het genadeloze ochtendlicht de rug toe. Behalve het matras op de vloer stonden er geen meubels in de kamer; niet eens een tweedehands bureautje. De kast stond open en Dan zag dat het grootste deel van Deenies

poevere garderobe in twee plastic wasmanden paste. De paar kledingstukken die aan een hangertje hingen zagen eruit als kleren waarmee ze op kroegentocht ging. Hij zag een rood T-shirt met daarop in glinsterende pailletten de tekst SEXY GIRL en een denim rokje met een modieus gerafelde zoom. Er stonden twee paar sneakers, twee paar platte schoentjes en een paar hoerige pumps met naaldhakken. Maar geen sandalen met kurkzolen. En zijn eigen afgetrapte Reeboks waren ook in geen velden of wegen te bekennen.

Dan kon zich niet herinneren dat ze bij binnenkomst hun schoenen hadden uitgetrapt, maar als ze dat toch hadden gedaan, moesten ze in de woonkamer liggen, die hij zich wel kon herinneren – vaag. Misschien lag haar tasje daar ook. Het kon zijn dat hij het restant van zijn geld aan haar in bewaring had gegeven. Het leek hem niet waarschijnlijk, maar ook niet onmogelijk.

Hij liep met zijn bonkende hoofd het gangetje door naar wat hij veronderstelde dat de enige andere kamer van het flatje was. Aan de andere kant bevond zich een keukentje, voorzien van een kookplaatje en een tafelmanier koelkast onder het aanrecht. In het woongedeelte stond een bank waar de vulling aan alle kanten uitpuilde en die aan één kant overeind werd gehouden door een paar bakstenen. Hij stond pal voor een grote tv, met een lange barst in het glas. De barst was gerepareerd met een stuk plakband dat nu in een van de hoeken bungelde. Er zaten een paar vliegen aan vastgeplakt, waarvan er een nog zwakjes bewoog. Dan bekeek het schouwspel met morbide fascinatie en bedacht, niet voor het eerst, dat je met een flinke kater het eigenaardige vermogen krijgt in elk willekeurig landschap de lelijkste dingen te vinden.

Voor de bank stond een salontafel. Daarop stond een asbak vol peuken, een plastic zakje met wit poeder en een nummer van het tijdschrift *People* met nog meer poeder erop. Daarnaast lag, om het plaatje compleet te maken, een nog gedeeltelijk opgerold dollarbiljet. Hij wist niet hoeveel ze hadden gesnoven, maar als hij zag hoeveel er nog over was, kon hij zijn vijfhonderd dollar wel gedag zeggen.

Fuck. Ik houd niet eens van coke. En hoe heb ik het opgesnoven? Ik kan amper adembalen.

Hij had het niet gesnoeven. Zij had het gesnoeven. Hij had het op zijn tandvlees gewreven. Het begon allemaal weer terug te komen. Hij had liever gezien dat het weg was gebleven, maar daar was het nu te laat voor.

De doodsvliegen in de toiletten die in de mond van meneer de Zakenman waren gekropen en over de vochtige oppervlakken van zijn ogen. Meneer de Dealerman die vroeg waar Dan naar stond te kijken. Dan, die antwoordde dat het niet belangrijk was, dat het er niet toe deed en laat maar eens zien wat je hebt. En meneer de Dealerman die genoeg bleek te hebben. Dat hadden ze meestal. Vervolgens kwam het ritje terug naar haar flat in een andere taxi en Deenie die al van haar hand zat te snuiven, te gulzig – of te behoeftig – om te kunnen wachten. Hoe ze samen een poging hadden gedaan om ‘Mr. Roboto’ te zingen.

Hij zag haar sandalen en zijn Reeboks vlak bij de deur liggen en opnieuw dienden zich gouden herinneringen aan. Zij had de sandalen niet uitgeschopt, maar van haar voeten laten vallen, aangezien hij tegen die tijd zijn handen al stevig op haar billen had gelegd en zij haar benen om zijn middel had geslagen. Haar hals rook naar parfum, haar adem naar de spekszwoerdjes met barbecuesmaak. Voordat ze naar de biljarttafel waren gegaan hadden ze die met handenvol naar binnen zitten werken.

Dan trok zijn sneakers aan en liep naar het keukentje, in de hoop dat er misschien wel instantkoffie in het enige keukenkastje stond. Hij vond geen koffie, maar wel haar tasje, dat op de grond lag. Hij meende zich te herinneren dat ze het op de bank had gegoooid en had moeten lachen toen hij ernaast viel. De halve inhoud lag ernaast, inclusief een rode, imitatieleren portefeuille. Hij stopte alles er weer in en liep ermee naar de keuken. Hoewel hij verdomd goed wist dat zijn geld nu in de zak zat van de merkjeans van meneer de Dealerman, koesterde hij ergens toch nog de hoop dat er iets van over was, al was het alleen maar omdat hij het hard nodig had. Tien dollar was genoeg voor drie drankjes of tweemaal zes blikjes, maar vandaag had hij meer nodig dan dat.

Hij viste haar portefeuille uit haar tasje en maakte hem open. Er zaten wat foto's in – een paar van Deenie met een knul die te veel

op haar leek om geen familie van haar te zijn, een paar van Deenie met een baby in haar armen en een van Deenie in een galajurk naast een jochie met hazentanden in een afgrijselijke blauwe smoking. Het vakje voor papiergeld pulde uit. Dit bezorgde hem wat hoop, totdat hij het opentrok en een heel stapeltje voedselbonnen zag zitten. Er zat ook nog wat geld in: twee briefjes van twintig en drie tientjes.

Dat is mijn geld. Of in elk geval wat ervan over is.

Hij wist wel beter. Hij zou zijn hele weekgeld nooit toevertrouwen aan het een of andere straalbezopen grietje. Het was haar geld.

Ja, maar die coke was toch haar idee geweest? Zij was toch de reden dat hij vanochtend niet alleen blut was, maar ook een kater had?

Nee. Je hebt een kater omdat je een zuiplap bent. Je bent blut omdat je die doodsvliegen zag.

Misschien, maar als zij er niet op had aangedrongen dat ze naar het treinstation zouden gaan om te scoren, zou hij die doodsvliegen nooit hebben gezien.

Misschien heeft ze die zeventig piek wel nodig voor boodschappen.

Geloof je het zelf? Voor een pot pindakaas en een pot aardbeienjam. En brood om het op te smeren.

Of voor de huur. Misschien heeft ze het daar wel voor nodig.

Als ze geld nodig had voor de huur, dan kon ze die tv verpatsen. Misschien nam haar dealer hem wel van haar over, met barst en al. Bovendien kwam je met zeventig dollar niet ver voor een maand huur, redeneerde hij, zelfs niet voor een hok als dit.

Het is niet van jou, doc. Het was de stem van zijn moeder, de laatste stem die hij wilde horen wanneer hij een dijk van een kater had en verschrikkelijk hard aan een borrel toe was.

‘Krijg de klere, ma.’ Zijn stem klonk zacht, maar oprecht. Hij pakte het geld, propte het in zijn zak, stopte de portefeuille weer terug in het tasje en draaide zich om.

Daar stond een kind.

Hij zag eruit als een jaar of anderhalf. Hij droeg een Atlanta Braves- τ -shirt. Het kwam tot aan zijn knieën, maar je kon de luiër die hij eronder droeg toch zien, omdat hij helemaal vol zat en tot

net boven zijn enkels hing. Dans hart maakte een enorme sprong in zijn borst en hij voelde opeens een geweldige dreun in zijn hoofd, alsof Thor daarbinnen met zijn hamer stond te zwaaien. Een ogenblik lang was hij er absoluut van overtuigd dat hij een beroerte ging krijgen, of een hartaanval, of allebei.

Toen ademde hij diep in en ook weer uit. ‘Waar kom jij vandaan, kleine man?’

‘Mama,’ zei het jochie.

Wat in zekere zin klopte als een bus – Dan kwam ook van zijn mama –, maar het maakte hem niet veel wijzer. In zijn bonkende hoofd probeerde zich een verschrikkelijke gevolgtrekking te vormen, maar hij wilde er niets mee te maken hebben.

Hij heeft je het geld zien pakken.

Misschien, maar dat was niet de gevolgtrekking. Best mogelijk dat het kind hem het geld had zien pakken, maar wat dan nog? Hij was nog geen twee jaar oud. Zulke kleine kinderen accepteerden alles wat volwassenen deden. Al zag hij zijn mama over het plafond wandelen terwijl er vlammen uit haar vingers schoten, dan zou hij dat nog accepteren.

‘Hoe heet je, vent?’ Zijn stem trilde mee met zijn hartslag, die nog niet was gekalmeerd.

‘Mama.’

Echt waar? Wat zullen de andere kinderen je daarmee pesten wanneer je naar de middelbare school gaat.

‘Kom je van hiernaast? Of van de overburen?’

Zeg alsjeblieft ja. Want dit is de gevolgtrekking: als dit jochie van Deenie is, dan heeft ze hem hier achtergelaten terwijl ze op kroegentocht ging. Helemaal alleen in dit rottige flatje.

‘Mama!’

Toen zag het kind de coke op de salontafel liggen en liep ernaartoe, terwijl de doorweekte luier heen en weer zwaaide tussen zijn beentjes.

‘Noepie!’

‘Nee, dat is geen snoep,’ zei Danny, ook al was het dat natuurlijk wel: snoep voor in je neus.

Zonder aandacht aan hem te schenken, stak het kind een handje

uit naar het witte poeder. Toen hij dat deed, zag Dan de bloeduitstortingen op zijn bovenarmpje. Het soort dat werd veroorzaakt door een knijpende hand.

Hij greep het kind om zijn middel en tussen zijn beentjes. Terwijl hij hem optilde, weg van het tafeltje (waarbij de pis uit de kletsnatte luier tussen zijn vingers door werd gedrukt en op de grond druppelde), vulde Dans hoofd zich met een tafereel dat heel kort was, maar pijnlijk helder: het evenbeeld van Deenie op de foto in de portefeuille die het jochie oppakte en door elkaar schudde. En daarbij de afdrucken van zijn vingers op hem achterliet.

(Hé, Tommy, welk stukje van sodemieter op begrijp je niet?)

(Doe nou niet, Randy, hij is nog maar een baby)

Toen was het verdwenen. Maar die tweede stem, zwak en protesterend, was van Deenie geweest en hij begreep dat Randy haar oudere broer was. Het kon kloppen. Het was niet altijd de vriend die mishandelde. Soms was het de broer. Soms de oom. Soms

(kom tevoorschijn waardeloos jong dat je bent kom tevoorschijn en slik je medicijn)

was het zelfs die lieve ouwe pa.

Hij droeg de baby – Tommy, hij heette Tommy – naar de slaapkamer. Het kind zag zijn moeder en begon zich onmiddellijk los te wurmen. ‘Mama! Mama! *Mama!*’

Toen Dan hem neerzette, dribbelde Tommy naar het matras en kroop naast haar. In haar slaap sloeg Deenie een arm om hem heen en trok hem dicht tegen zich aan. Het Braves-T-shirt kroop omhoog en Dan zag nog meer blauwe plekken op de beentjes van het kind.

De broer heet Randy. Ik kan hem opzoeken.

De gedachte was zo koud en helder als een dichtgevroren meer in januari. Als hij de foto uit de portefeuille in zijn hand hield en zich concentreerde, zonder acht te slaan op het gebonk in zijn hoofd, kon hij de grote broer waarschijnlijk wel vinden. Zulke dingen had hij al eerder gedaan.

Ik zou hem ook een paar blauwe plekken kunnen bezorgen. Hem duidelijk maken dat ik hem de volgende keer zal vermoorden.

Alleen zou er geen volgende keer zijn. Wilmington was verleden

tijd. Hij zou Deenie en dit hopeloze flatje nooit meer terugzien. Hij zou nooit meer aan gisteravond of vanochtend terugdenken.

Ditmaal was het de stem van Dick Hallorann. *Nee, jochie. De dingen van het Overlook kun je misschien wegstoppen in kluisjes, maar met herinneringen lukt dat niet. Daarmee niet. Dat zijn pas echte spoken.*

Hij stond in de deuropening en keek naar Deenie en haar mishandelde zoontje. Het ventje was weer in slaap gevallen en in de ochtendzon hadden die twee samen bijna iets engelachtigs.

Ze is geen engel. Misschien heeft ze die blauwe plekken niet veroorzaakt, maar ze is wel uitgegaan en heeft hem alleen gelaten. Als jij er niet was geweest toen hij wakker werd en de woonkamer in liep...

Noepie, had het jongetje gezegd, toen hij zijn handje uitstak naar de coke. Dat was niet best. Daar moest iets aan gedaan worden.

Best mogelijk, maar niet door mij. Met dit gezicht kan ik moeilijk naar het bureau voor maatschappelijk werk stappen om melding te maken van kindermishandeling, of wel soms? Ik stink naar drank en kots. Als de eerste de beste brave burger die zijn burgerplicht doet.

Je kunt haar geld weer terugstoppen, zei Wendy. Dat is wel het minste wat je zou kunnen doen.

Hij zou het bijna hebben gedaan. Echt waar. Hij haalde het uit zijn zak en stond ermee in zijn hand. Hij liep er zelfs mee naar haar tasje en dat wandelingetje deed hem kennelijk goed, want hij kreeg opeens een idee.

Als je dan toch iets meeneemt, kun je beter de coke meenemen. Wat ervan over is kun je voor honderd dollar verkopen. Misschien wel tweehonderd, als er niet te veel in gebakt is.

Maar als zijn potentiële klant een narcoticarechercheur bleek te zijn – en je zou net zien dat hem dat zou overkomen – zou hij in de bak belanden. Waar hij misschien ook wel terecht zou komen voor die hele achterlijke toestand in de Milky Way. De contanten waren stukken veiliger. Al met al toch zeventig piek.

Ik ga het delen, besloot hij. Veertig voor haar en dertig voor mij.

Alleen had hij niet zoveel aan dertig dollar. Bovendien had zij die voedselbonnen – een stapel waar een paard de hik van zou krijgen. Daarmee kon ze het kind toch ook te eten geven?

Hij pakte de coke en het stoffige tijdschrift en legde alles op het

keukenaanrecht, veilig buiten bereik van kinderhandjes. In de gootsteen lag een keukenborstel, waarmee hij de laatste restjes poeder van de salontafel boende. Als ze haar kamer uit kwam strompelen terwijl hij nog bezig was, zo nam hij zich voor, zou hij haar haar rotcenten teruggeven. Als ze bleef pitten, dan verdiende ze niet beter.

Deenie liet zich niet zien. Ze bleef gewoon doorsnurken.

Dan maakte de tafel schoon, gooide de borstel weer in de gootsteen en overwoog even om een briefje achter te laten. Maar wat moest hij schrijven? *Zorg eens wat beter voor je kind en, o ja, ik heb je geld meegenomen?*

Goed, geen briefje dan.

Hij vertrok met de contanten in de linker voorzak van zijn spijkerbroek en probeerde niet met de voordeur te slaan. Hij hield zichzelf voor dat dit een attent gebaar was.